

BUDSTIKKEN

Nr. 22

4. oktober 1941

1. årgang.

Talløse breve

har strømmet inn til redaksjonen, med oppfordring om at vi fortsatt må utgi avisen i samme skikkelse som jubileumsnummeret. - Vi må dessverre tilstå at vårt tekniske apparat er ytterst primitivt og det krever derfor uforholdsmessig lang tid å få avisen trykt. Imidlertid er det med oss som med haren - uten sammenligning forøvrig - at når hundene ligger langt etter på sporet, så får vi tid til å glede oss over tilværelsen og kan ta det mer med ro. Da kan det nok hende at vi av og til - som idag - kan sende disse er mer velutstyrt og innholdsrikt nummer.

Avisens program er lett gjennomskuelig. Det minner oss forøvrig om en episode fra en Chat Noir revy. Rose kommer inn på scenen i et uttrekk som straks skaper rykninger i lattermuskulene. Han har med seg en gammel velocipes med et flunkende nytt racerstyre. Folk ler. "Hva ler dere av?" spør Rose. "Fortsatt latter." "Er det det store hjulet?" "Bare latter." - "Er det det lille hjulet?" - "Bare latter." - "X" vet jeg det" sier Rose, "dere ler av det nye styre."

Vi vil også av og til le av det nye styre.

XXXXXXX

Enkel strategi.

Skulle noen av våre lesere være så uheldig å bli grepet med Budstikken på seg, så har han fått den anonymt tilsendt i posten. Poststemplet er et hvilket som helst. Han har ikke vist den til noen annen. Om han tidligere har fått den et par gange, så har han straks brent den. Spør man hvorfor så svarer han at han trodde det var ulovlig og farlig å vise den fram. Han har ikke hørt noen snakke om

on den, for hvis han har det må han svare på spørsmål om hvem som har snakket om den o.s.v.

Nå er vel chansene til at denne situasjon skal oppstå meget små, da vi går ut fra at alle våre lesere følger vår stadige oppfordring om kun å gi avisen til, og kun snakke om den med folk som det ikke er ringeste tvil om er 100% norske.

Ingen må selvsagt la seg skremme av hva vi anfører slik at de skaper vanskeligheter med distribusjonen. Enhver må sørge for for at andre gode nordmenn får avisen så hurtig som mulig. På den måten tar du aktivt del i kampen på hjemmefronten.

XXXXXXX

SLIK DØDE DE.

Et øyenvitne i standretten over Dickstrøm og Hansteen forteller at begge oppførte seg som førsteklasse gode nordmenn.

Dickstrøm svarte klart og greit på de spørsmål som ble stillet ham, og han var til det siste den samme ærlige, åpne mann som han alltid har vært. Han var en verdig representant for arbeiderklassen.

Hansteen var sine demmere fullstendig overlegen, og med blenden-de klokskap og kold forakt rev han sønder det vaklende bevismateriale som ble ført mot ham. En tysk offiser som påhørte saken, uttalte før dommen fallt, at hvis Hansteen ble dømt, så var det ikke rettferdighet til.

Da dommen ble avsagt, mottok de begge dødsdommen med ro og verdighet. Ingen kunne se på dem hva de følte, men sikkert gikk deres tanker til de kjære hjemme.

Da de ble ført til retterstedet gikk de begge og sang lavt og inn-trengende "Ja, vi elsker dette landet". - Jeg klarte ikke mer, jeg brøt fullstendig sammen, forteller øyenvitnet.

XXXXXXXXXX